

Список бібліографічних посилань

1. Вівчаренко О. Правоохоронні органи Західноукраїнської Народної Республіки // Матер. між народ. наук. конф., присвяч. 75-річчю Західноукраїнської Народної Республіки. Львів, 2009. С. 31–33.

2. Наказ Державній жандармерії ЗУНР // Павло Гай-Нижник : особис. сайт. URL: [http://www.hai-nyzhnyk.in.ua/doc2/1918%20\(11\)%2010.nakaz%20zgandarmerii.php](http://www.hai-nyzhnyk.in.ua/doc2/1918%20(11)%2010.nakaz%20zgandarmerii.php) (дата звернення: 08.11.2018).

3. Сеник Т. Правоохоронні органи Західноукраїнської Народної Республіки // Актуальна юриспруденція : сайт. URL: http://www.legalactivity.com.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=738%3A141213-23&catid=90%3A7-1213&Itemid=110&lang=ru (дата звернення: 08.11.2018).

Одержано 24.11.2018

УДК 343.9.01

Аліна Андріївна СКОРБАТЮК,

курсант 2 курсу факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Віталій Борисович ПЧЕЛІН,

*доцент кафедри адміністративної діяльності поліції
факультету № 3 Харківського національного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, доцент*

ПОЛІЦІЯ ЯК СУБ'ЄКТ ПРОТИДІЇ ПРОСТИТУЦІЇ

У зв'язку із реформуванням правоохоронного сектору нашої держави, на сьогодні все більшої актуальності набувають питання боротьби та протидії специфічним правопорушенням. Одним із видів таких правопорушень слід розглядати заняття проституцією. Зокрема, досліджуючи особливості адміністративно-правової відповідальності за проституцію в різних системах правах, А. Р. Андрюхіна та Т. В. Михайліна цілком слушно відмічають, що проблема заняття проституцією та її експлуатації третіми особами вже давно набула міжнародного характеру, але особливо загострилася останнім

часом. Небезпека заняття проституцією обумовлюється її надзвичайною поширеністю. При цьому, аналіз статистичних даних свідчить про тенденцію зростання кількості правопорушень у сфері організації заняття проституцією [1, с. 11]. У зв'язку із наведеним особливою актуальності набуває діяльність компетентних суб'єктів щодо боротьби з проституцією. Одним із таких суб'єктів є органи Національної поліції України.

Як зазначають у фаховій юридичній літературі, проституція являє собою рід занять, що виражається у систематичному вступі жінок і чоловіків у безладні статеві стосунки за винагороду або будь-яку іншу форму відшкодування. Винагорода є обов'язковою ознакою об'єктивної сторони цього правопорушення, якщо її немає, то й немає складу цього правопорушення. При цьому, сексуальні послуги можуть оплачуватися найрізноманітнішим чином: гривнями, іноземною валютою, речами, продуктами харчування, різного роду послугами соціально-побутового або соціально-культурного призначення тощо. Виконання дій з надання сексуальних послуг характеризується тим, що послуги можуть надаватися в будь-якій, у тому числі й неприродній (непристойній) формі, що залежить від бажання й потреб статевого партнера, досягнутої про це угоди [2, с. 417].

На сьогодні за заняття проституцією чинним національним законодавством передбачена адміністративна відповідальність. При цьому завданням законодавства про адміністративні правопорушення є охорона прав і свобод громадян, власності, конституційного ладу України, прав і законних інтересів підприємств, установ та організацій, встановленого правопорядку, зміцнення законності, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі точного й неухильного додержання Конституції та законів України, поваги до прав, честі і гідності інших громадян, до правил співжиття, сумлінного виконання своїх обов'язків, відповідальності перед суспільством. Так, відповідно до ст. 181-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення заняття проституцією тягне за собою попередження або накладення штрафу від п'яти до десяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян. Ті самі дії, вчинені повторно протягом року після накладення адміністративного стягнення тягнуть за собою накладення штрафу від восьми до

п'ятнадцяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян [3].

Законом України «Про Національну поліцію» від 2 липня 2015 року визначено правові засади діяльності поліції. Як слідує з аналізу ст. 23 (основні повноваження поліції) наведеного акта законодавства, поліція відповідно до покладених на неї завдань, зокрема: виявляє причини й умови, що сприяють вчиненню адміністративних правопорушень, вживає в межах своєї компетенції заходів для їх усунення; вживає заходів з метою виявлення адміністративних правопорушень; припиняє виявлені адміністративні правопорушення; здійснює своєчасне реагування на заяви та повідомлення про адміністративні правопорушення; у випадках, визначених законом, здійснює провадження у справах про адміністративні правопорушення, приймає рішення про застосування адміністративних стягнень та забезпечує їх виконання; доставляє у випадках і порядку, визначених законом, затриманих осіб, які вчинили адміністративне правопорушення [4]. З аналізу наведених законодавчих приписів слідує, що поліція наділена значними повноваженнями щодо протидії проституції. При цьому слід відмітити, що згідно зі ст. 255 КпАП України, уповноважені особи органів Національної поліції мають право складати протоколи про адміністративні правопорушення щодо зайняття проституцією. Більш того, відповідно до ст. 222 зазначеного кодифікованого акта законодавства органи Національної поліції уповноважені розглядати справи стосовно даної категорії адміністративних правопорушень [2].

Таким чином, органи Національної поліції України є основним суб'єктом протидії проституції. Провідне місце даних суб'єктів обумовлено тим, що чинне національне законодавство закріплює за ними значний обсяг повноважень щодо протидії адміністративним правопорушенням взагалі, зайняттю проституції зокрема. До їх компетенції віднесено як здійснення фіксування даних правопорушень, так і подальший розгляд справ про адміністративні правопорушення з приводу зайняття проституцією.

Список бібліографічних посилань

1. Андрюхіна А. Р., Михайліна Т. В. Адміністративно-правова відповідальність за проституцію у різних системах

права. *Вісник студентського наукового товариства ДонНУ ім. Василя Стуса*. 2015. № 7. С. 11–14.

2. Кодекс України про адміністративні правопорушення: науково-практичний коментар / Р. А. Калюжний, А. Т. Комзюк, О. О. Погрібний та ін. Київ : Правова єдність, 2008. 781 с.

3. Кодекс України про адміністративні правопорушення : закон України: від 07.12.1984 № 8073-X. *Відомості Верховної Ради Української РСР*. 1984. № 51. Ст. 1122.

4. Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 63. Ст. 2075.

Одержано 24.11.2018

УДК 342.841(477)

Олександр Павлович СЛОБОДЯНИК,

курсант 3 курсу факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Мар'яна Олександрівна КАЧИНСЬКА,

доцент кафедри адміністративної діяльності поліції

факультету № 3 Харківського національного

університету внутрішніх справ,

кандидат юридичних наук

ПРОФІЛАКТИКА ТА ПРОТИДІЯ ДОМАШНЬОМУ НАСИЛЬСТВУ В УКРАЇНІ

Питання домашнього насильства сьогодні займає велике місце серед сучасних проблем не тільки українського суспільства, але й всього світу. Більшість країн міжнародної спільноти визнали існування вказаного явища порушенням прав людини. Укладено низку міжнародних договорів та конвенцій щодо попередження та протидії домашньому насильству, чільне місце серед останніх займає Конвенція Ради Європи № 210 Про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (Стамбульська Конвенція) 2011 року [1]. Україна була однією із країн розробниць цього договору. Однак, підписавши його,